

Arrest

nr. 184 040 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2015 beslist de gemachtigde een einde te stellen aan verzoekers verblijf van meer dan drie maanden en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Deze beide beslissingen worden geformaliseerd in één akte, met name een "*bijlage 21*", die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 18 februari 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: P. Voornaam: M. Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)7
Verblijvende te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg op 1.07.2014 verblijfsrecht aan op basis van wettelijke samenwoning met mevrouw S., A. (rr.86.01.24 544-64). Tot op heden werd geen beslissing (tot weigering) genomen waardoor betrokkene eigenlijk het verblijfsrecht als familielid heeft uitgeoefend, zonder daadwerkelijk in het bezit te zijn van de F-kaart.

Uit nazicht van het rijksregister en het dossier blijkt heden echter dat de wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 1.07.2014 reeds werd stopgezet op 12.12.2014. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat, gezien de korte duur dat de wettelijke samenwoning heeft stand gehouden, niet kan worden vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Van een gemeenschappelijk kind van betrokkene en de voormalige partner is nergens sprake, noch van enige 'schrijnende situatie' waardoor betrokkene evenmin de toepassing van art. 42quater, §4, 2°, 3° of 4° kan genieten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 1.07.2014 te Zaventem. Uit het dossier blijkt dat hij wel reeds eerder in België werd aangetroffen (administratief verslag van 21.04.2012), er kan bezwaarlijk gesteld worden hij rechten zou kunnen ontlenen aan jarenlang illegaal verblijf. De duur van zijn legaal verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een uiterst kort verblijf. Gezien betrokkene mogelijks reeds enkele jaren in België woonde nooit sprake is geweest van een wankelende gezondheid van betrokkene, mag worden aangenomen dat hij zonder problemen ook terug kan reizen en, voor zover er toch een medische problematiek zou zijn, gezien de medische voorzieningen in het land het land van herkomst, voldoende verzorging kan krijgen bij terugkeer. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie blijkt dat betrokkene zich als werkzoekende heeft ingeschreven en overeenkomstig de informatie teruggevonden in de RSZ-databank welgeteld 1 dag de kans gekregen heeft om te werken. Van enige economische belangen kan derhalve niet gesproken worden. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en in verhouding slechts kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn waardoor dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Het betreft de thans bestreden akte, waarin twee onderscheiden beslissingen zijn opgenomen, met name enerzijds een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"B.1. Eerste middel: Schending van art. 62 vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te

gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 21 niet gemotiveerd.

Er is geen verwijzing naar artikel 7 VW.

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op het eerste middel van de verzoeker:

"(...) De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de bijlage 20 kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd. Immers maakt de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

"In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het Koninklijk Besluit (...).

(...)

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen." (onderlijning toegevoegd)

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 51 §2,2° lid van het Vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

en aldus uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 20 die aan de vreemdeling wordt betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten kan opnemen.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan in deze enkel nagaan of de vreemdeling beschikt over een verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond, nu reeds afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende - benevens de vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht - aldus niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert noch het verblijfsrecht beëindigt maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel: dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare or de is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om. zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen. aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten. dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf. niet nader te hebben gemotiveerd. "

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Zoals hierboven reeds vermeld kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de afgifte van een bijlage 20 immers enkel nagaan of er sprake kan zijn van een andere verblijfstitel op grond van een andere rechtsgrond.

Nu het bevel om het grondgebied als administratieve beslissing dient te worden beschouwd als de loutere vaststelling van een illegale verblijfstoestand, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat het woord desgevallend enkel inhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de verblijfsstatus van de vreemdeling dient na te gaan.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing diende te verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat voormelde bepaling sorteert onder het hoofdstuk II van Titel I "toegang tot het grondgebied en kort verblijf".

Terwijl de verzoekende partij een aanvraag voor de verblijfskaart van een burger van de Unie indiende, voor een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Bovendien weze het benadrukt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel en alleen als grondslag kan dienen voor een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Minister of zijn gemachtigde.

Verweerder verwijst ter zake naar de inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

"kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven "

Terwijl artikel 51, §1 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat zowel de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als de Burgemeester een bijlage 20 kunnen afleveren, dat zo nodig een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

De interpretatie van de verzoekende partij, als zou een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk op art. 7 Vreemdelingenwet moeten worden gebaseerd, ontnemt aldus politionele bevoegdheden aan de Burgemeester, die hem nochtans uitdrukkelijk werden toegekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is..

Vooreerst dient te worden opgemerkt, in zoverre de verzoeker met het citaat uit een arrest van de Raad zou willen aangeven dat de bestreden akte één en ondeelbaar zou zijn, dat de bijlage 21 twee duidelijk te onderscheiden beslissingen bevat: enerzijds de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, en anderzijds de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, waarvan de bestreden akte blijkens de bewoordingen ervan de uitvoering vormt, dat luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Hieruit blijkt het beëindigen van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, een "bijlage 21", ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch dit houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182).

De Raad merkt voorts op dat het eerste middel enkel betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betoogt dat het thans bestreden bevel, zoals vervat in de bijlage 21, niet is gemotiveerd nu er geen verwijzing is opgenomen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. De verzoeker verwijst hiertoe naar en citeert uit een arrest van de Raad.

Samen met de verzoeker dient te worden vastgesteld dat de bestreden akte met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten enkel de volgende overweging bevat: *“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten af”*.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De woorden ‘zo nodig’ in artikel 54 van het vreemdelingenbesluit duiden, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder betoogt in de nota met opmerkingen, op een discretionaire bevoegdheid van de verweerder. De verweerder is immers niet verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer hij een einde stelt aan het verblijf. Het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met de beëindiging van het verblijf op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet dient dan ook uitdrukkelijk gemotiveerd te worden.

De verzoeker wijst terecht op het gegeven dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – immers uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. In de bestreden bijlage 21 figureren echter noch juridische noch feitelijke overwegingen op grond van één van de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, voorzien bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is zodoende geschonden (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

De repliek van de verweerder in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Deze repliek mist immers juridische grondslag nu de verweerder er ten onrechte van uit gaat het bestreden bevel werd getroffen in uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. De Raad wijst er op dat, zoals *supra* vermeld, te dezen toepassing wordt gemaakt van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit en dat het bestreden bevel niet gepaard gaat met een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), maar met een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Het verweer dat is opgebouwd rond artikel 51, §2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit is dan ook niet dienstig. In tegenstelling tot de bepalingen van artikel 51 van het vreemdelingenbesluit, is voorts nergens in artikel 54 van datzelfde besluit voorzien in enige tussenkomst van of mogelijkheid dat de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Ook waar de verweerder oppert dat de verplichting om toepassing te maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet bij de afgifte van het bevel de politionele bevoegdheden van de burgemeester miskent, is derhalve niet ter zake dienend en dit nog los van de vaststelling dat huidige bevel wel degelijk werd getroffen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Waar de verweerder stelt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet ressorteert onder de titel “kort verblijf” en waar hij stelt dat dit *in casu* niet van toepassing is omdat de verzoeker een lang verblijf heeft gevraagd, merkt de Raad op dat de bestreden akte er in de eerste plaats toe strekt om een einde te stellen aan verzoekers verblijf van meer dan drie maanden, zodat niet valt in te zien waarom *in casu* de bepalingen onder titel I van hoofdstuk II niet van toepassing zouden zijn.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde vaststelling laat echter niet toe te concluderen dat ook de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a)** *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b)** *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c)** *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn

zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag,

dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.

Uit de beslissing en het administratief dossier blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker werd nooit gevraagd om mee te werken aan een socio-economisch onderzoek.

Er werd hem nooit gevraagd bewijzen binnen te brengen om een degelijk onderzoek te kunnen voeren, zodat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

§ 1. ^[1] Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijf plaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, doormiddel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt. § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid , bovendien de volgende documenten over te maken 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. [1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.] De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Boven staat vermeld dat indien er geen beslissing wordt genomen binnen de termijn van 6 maanden, de rechtszoekende een verblijfkaart moet krijgen van een familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker heeft GEEN verblijfkaart (F-kaart) gekregen.

Verzoeker heeft ook geen bijlage 20 gekregen.

De bijlage 21 is een intrekking van verblijf. Verzoeker heeft echter nooit een verblijf gekregen.

Verwerende partij heeft de zaken op onwettelijke wijze omgedraaid.

Men heeft het paard achter de wagen gespannen.

Het middel is gegrond."

2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in zijn uiteenzettingen ter ondersteuning van het tweede middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing(en) een miskenning zouden inhouden van deze

beginselen en bepalingen. Ook verzoekers verdere inhoudelijke betoog kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.1.2. Het middel kan derhalve enkel worden onderzocht in zoverre de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In het tweede middel betoogt de verzoeker dat, indien er geen beslissing wordt genomen binnen de termijn van 6 maanden, de rechtszoekende een verblijfskaart moet krijgen van een familielid van een burger van de Unie. De verzoeker stelt dat hij geen verblijfskaart (F-kaart) heeft gekregen. Hij heeft ook geen bijlage 20 gekregen. De bijlage 21 is een intrekking van verblijf, terwijl de verzoeker nooit een verblijf heeft gekregen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker op 1 juli 2014 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 42, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt de termijn waarbinnen de gemachtigde een beslissing inzake een dergelijke aanvraag dient te nemen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart” van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De Raad merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf stelt dat er tot op de dag van de bestreden beslissing, dit is 30 januari 2015, geen beslissing werd genomen omtrent voornoemde aanvraag van 1 juli 2014. De termijn van 6 maanden zoals bepaald bij artikel 42, eerste lid van de vreemdelingenwet werd aldus ruimschoots overschreden, zodat de verzoeker op grond van artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit over een verblijfsrecht beschikte.

De Raad merkt op dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf, maar eveneens dat indien wordt overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf het al dan niet afgeven van een F-kaart hierop geen invloed heeft. Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat gezien het overschrijden van de termijn van 6 maanden sinds de aanvraag, en artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, de verzoeker wel degelijk beschikte over een verblijfsrecht, hoewel hij blijkbaar niet in het bezit werd gesteld van een F-kaart, die hier enkel het instrumentum betreft.

De Raad stelt dan ook vast dat de voornoemde kritiek van de verzoeker in het tweede middel juridische grondslag mist.

Verder betoogt de verzoeker in het tweede middel dat uit de beslissing en het administratief dossier blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De verzoeker haalt aan dat hem nooit gevraagd werd om mee te werken aan een socio-economisch onderzoek.

De Raad stelt echter vast dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk, en op uitgebreide wijze, motiveerde omtrent voornoemde elementen. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag. De bestreden akte bevat met name de volgende motieven:

“Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, tweede lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 1.07.2014 te Zaventem. Uit het dossier blijkt dat hij wel reeds eerder in België werd aangetroffen (administratief verslag van 21.04.2012), er kan bezwaarlijk gesteld worden hij rechten zou kunnen ontnemen aan jarenlang illegaal verblijf. De duur van zijn legaal verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een uiterst kort verblijf. Gezien betrokkene mogelijks reeds enkele jaren in België woonde nooit sprake is geweest van een wankel gezondheid van betrokkene, mag worden aangenomen dat hij zonder problemen ook terug kan reizen en, voor zover er toch een medische problematiek zou zijn, gezien de medische voorzieningen in het land het herkomst, voldoende verzorging kan krijgen bij terugkeer. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie blijkt dat betrokkene zich als werkzoekende heeft ingeschreven en overeenkomstig de informatie teruggevonden in de RSZ-databank welgeteld 1 dag de kans gekregen heeft om te werken. Van enige economische belangen kan derhalve niet gesproken worden. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en in verhouding slechts kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn waardoor dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.”

Uit voornoemde motieven blijkt dat de verweerder wel degelijk een onderzoek voerde naar de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De verzoeker betwist deze uitgebreide motieven op geen enkele wijze, en maakt dus ook niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zouden zijn.

De verzoeker stelt verder dat hem nooit werd gevraagd bewijzen bij te brengen voor het voeren van een socio-economisch onderzoek. Hij maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk welke bewijzen hij dan wel had kunnen bijbrengen die de strekking van de bestreden beëindigingsbeslissing had kunnen beïnvloeden, meer nog: zoals gezegd betwist de verzoeker op geen enkele concrete wijze de voornoemde vaststellingen van de gemachtigde. Hij toont evenmin aan en de Raad ziet ook niet in dat in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet aan het bestuur de absolute verplichting wordt opgelegd om de betrokken vreemdeling uit te nodigen om bewijzen aan te leveren inzake “de duur

van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond. Evenmin kan een schending van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet of van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit worden vastgesteld.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp.

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden. Wat deze beslissing betreft, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE

